

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **M. S.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. května 2018 č. j. KUKHK-5459/DS/2018/DV, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. dubna 2020 č. j. 43 A 7/2018 - 49

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Městský úřad Trutnov (dále jen „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 9. ledna 2018 č. j. MUTN 3018/2018 žalobce uznal vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Uvedeného správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití

vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Řidič vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, dne 5. března 2016 v 10:06 hodin v obci Mladé Buky ve směru na obec Trutnov na silnici I/14 v místě křižovatky se silnicí č. III/01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h. Silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0012, mu byla naměřena rychlost jízdy 66 km/h, po zvážení odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h, rychlost jízdy 63 km/h. Tímto svým jednáním měl porušit § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustit se tak jednání naplňujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 2 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu.

[3] Odvolání žalobce proti rozhodnutí o správním deliktu zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“). Ten ji zamítl rozsudkem označeným v záhlaví. Postupně se vypořádal se všemi žalobními námitkami obsaženými v sedmnácti žalobních bodech, včetně námítky týkající se platnosti a umístění dopravní značky č. B 20a (nejvyšší dovolená rychlost).

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost.

[6] Stěžovatel namítl nedostatečně zjištěný skutkový stav věci v rozsahu omezení nejvyšší povolené rychlosti na 50 km/h. Tvrdí, že ze správního spisu nevyplývá faktické umístění dopravních značek omezujících rychlost. K prokázání umístění značek podle něj nepostačuje vyjádření Policie ČR k návrhu na umístění značek založené ve správním spise. Upozorňuje, že umístění dopravních značek popíral již v průběhu přestupkového řízení. Poukázal také na rozpor rozsudku krajského soudu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. prosince 2019 č. j. 2 As 291/2018 – 43, který se podle stěžovatele zabýval identickým měřením v identickém místě, rozhodovaným identickým správním orgánem na základě identické sady důkazů, a dospěl k závěru, že správní orgány nezjistily skutečný stav věci bez důvodných pochybností, neboť ani z obsahu správního spisu nevyplývá umístění dopravní značky omezující rychlost na 50 km/h.

[7] Žalovaný sdělil, že se zcela ztotožňuje s napadeným rozsudkem krajského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti vnesl jedinou kasační námitku týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu, pokud jde o prokázání umístění dopravních značek omezujících v inkriminovaném úseku rychlost na 50 km/h.

[10] Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný

pokračování

pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2, tedy se základními zásadami činnosti správních orgánů.

[11] Vzhledem k obsahu kasační námitky je proto třeba zaměřit pozornost na to, co správní orgány k namítané okolnosti vzaly za prokázané a zda, v jakém rozsahu a kdy v řízení stěžovatel nedostatečně zjištěný skutkový stav namítal.

[12] K umístění dopravních značek městský úřad v rozhodnutí odkázal na vyjádření Policie České republiky k návrhu místní úpravy provozu na pozemních komunikacích a návrhu úseku pozemní komunikace vhodného pro měření rychlosti vozidel strážníky městské policie ze dne 29. ledna 2014 č. j. KRPB-597-005/Čj-2014-051006 a doplňující vyjádření ze dne 24. února 2014. Návrh, podle obsahu vyjádření založeného ve spise, spočíval v umístění dopravního značení B20a „50“ a B20b „50“ a úsekového měřiče rychlosti „dle přiložené dokumentace“, a to za účelem „začlenění přechodu a zastávek autobusů do úseku omezené rychlosti do 50 km/h pro oba směry“. Městský úřad poukázal i na to, že se zřízením stálého automatického technického systému k měření rychlosti byla veřejnost seznámena prostřednictvím veřejné vyhlášky, jíž dal žalovaný souhlas s umístěním zařízení i dopravního značení v souvislosti s místní úpravou provozu a souhlas k následnému umístění svislé dopravní značky upozorňující na měření rychlosti. Připomněl, že o omezení rychlosti a měření v daném místě informoval místní tisk (s uvedením odkazu na příslušný článek) a příslušná tisková zpráva města Trutnov. Zdůraznil také důvody omezení rychlosti v úseku mimo obec z 90 km/h na 50 km/h. V daném místě se pohybuje zvýšený počet chodců přecházejících z obce Mladé Buky na železniční zastávku a sportovní hřiště. Dále se v místě nacházejí autobusové zastávky.

[13] Stěžovatel podal blanketní odvolání, které na výzvu doplnil podáním ze dne 18. ledna 2018 čítajícím 26 stran, jež žádal zohlednit „ve všech dosud neskončených, jakož i po učinění tohoto podání teprve zahájených řízeních vedených žalovaným“, v nichž je obviněný zastoupen totožným zmocněncem. K dopravním značkám omezujícím rychlost uvedl, že nebylo prokázáno, že „byly právně závazné, resp. že měly základ v opatření obecné povahy“, ani to, že vůbec byly na daném úseku v daném čase umístěny a že byly viditelné. Navrhl provést důkaz příslušnými opatřeními obecné povahy a ohledáním míst přestupků za účelem ověření umístění a viditelnosti značek.

[14] Žalovaný v rozhodnutí o odvolání poukázal na výše označené vyjádření Policie České republiky, v němž je zadokumentováno umístění dopravního značení B20a „50“ a B20b „50“ a úsekového měřiče rychlosti. Žalovaný neshledal nesoulad v dopravním značení v úseku probíhajícího měření, a proto námitku stěžovatele vyhodnotil jako nedůvodnou.

[15] V žalobě stěžovatel vedle mnoha dalších výhrad namítl, že mu není zřejmé, jak správní orgány zjišťovaly skutečné označení měřeného úseku dopravními značkami B20a „50“. Tvrdil, že neprovedly dokazování, proto je třeba vycházet z toho, že v měřeném úseku žádné značky nebyly. Napadené rozhodnutí současně označil za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[16] Krajský soud uznal, že stěžovatel námitku k umístění značek vznesl v odvolání, byť v obecné, šablonovité podobě. Uvedl, že se s ní žalovaný vypořádal tak, že skutečnost umístění předmětných dopravních značek vyplývá z již citovaného vyjádření Policie České republiky. Tato listina přitom byla v řízení řádně provedena coby listinný důkaz. Jde o veřejnou listinu, u níž se předpokládá pravdivost a správnost obsahu, dokud není prokázán

opak. Ten přitom v řízení prokázán nebyl. Soud uvedl, že žalobce v řízení nevznesl žádné konkrétní tvrzení, ani důkazní návrhy.

[17] Nejvyšší správní soud kasační námitku stěžovatele nepovažuje za důvodnou. Z uvedené rekapitulace skutkových zjištění vyplývá, že správní orgány zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Obsah spisové dokumentace svědčí o tom, že skutečnosti, ze kterých vycházely, tvoří logický a uzavřený řetězec nepřímých důkazů pro závěr, že k překročení maximálně dovolené rychlosti vozidlem provozovaným stěžovatelem došlo v místě, kde byla maximálně dovolená rychlost 50 km/h, tedy v místě označeném dopravními značkami omezujícími rychlost.

[18] Vyjádření Policie ČR skutečně představuje „pouze“ podklad ke stanovení místní úpravy provozu na pozemní komunikaci a následnému umístění dopravního značení. Neoznačuje sice přímo přesné umístění dopravních značek omezujících rychlost, není však pochyb o tom, že se měřený úsek měl nacházet uvnitř takto označeného prostoru. Vyjádření nadto odkazuje na návrh umístění dopravního značení a dopravního zařízení. Ze smlouvy o poskytování služeb formou nájmu a dodávek (nájem měřicího zařízení) mezi městem Trutnov a GEMOS CZ, spol. s r. o., na listu 11 až 13 správního spisu, plyne také právo nájemce (města) odstoupit od smlouvy pro případ, že do 12. března 2014 nenabude účinnosti opatření obecné povahy, kterým se změní dopravní značení tak, že na silnici I. třídy č. 14 v místě plnění (v místě přechodu pro chodce u křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 v katastrálním území Mladé Buky) bude v obou směrech jízdy vymezen úsek dlouhý minimálně 100 m, na kterém bude omezena rychlost jízdy vozidel na maximálně 50 km/h. Užití daného měřicího zařízení v posuzované věci nasvědčuje tomu, že důvod k odstoupení od smlouvy nenastal (opatření obecné povahy nabylo účinnosti). Ve spise je založena také veřejnoprávní smlouva města Trutnov s městysem Mladé Buky, podle níž má Městská policie Trutnov měřit rychlost na místech schválených Policií České republiky v obou směrech na silnici I/14 v městysu Mladé Buky. S uvedenými podklady se stěžovatel mohl seznámit a zpochybnit je. Této možnosti však nevyužil.

[19] Přestože zmíněné dokumenty nemohou přímo prokázat skutečné umístění dopravních značek omezujících rychlost, v samotném rozhodnutí městský úřad odkázal rovněž na veřejnou vyhlášku, již dal žalovaný souhlas k umístění měřicího zařízení a dopravního značení v souvislosti s místní úpravou provozu a k následnému umístění svislé dopravní značky upozorňující na měření rychlosti. O skutečném naplnění předvídaného záměru omezení rychlosti (včetně umístění značek) svědčí také informace z místního tisku (městský úřad odkázal na konkrétní článek) a příslušná tisková zpráva města Trutnov, jakož i zásadní důvody pro samotné omezení rychlosti v daném místě, jež městský úřad v odůvodnění rozhodnutí popsal takto: *„Omezení nejvyšší dovolené rychlosti pro jízdu v uvedeném úseku mimo obec z 90 km/h na 50 km/h je v místě jednání realizováno z důvodu, že se zde pohybuje zvýšený počet chodců za účelem přechodu z obce Mladé Buky na železniční zastávku a sportovního hřiště. V místě se dále nacházejí autobusové zastávky.“*

[20] Stěžovatel umístění značek zpochybnil v obecném, šablonovitém odvolání. Bez uvedení konkrétních skutečností zpochybňujících umístění značek žádal provést důkazy příslušnými opatřeními obecné povahy a ohledat místo správního deliktu. Podle Nejvyššího správního soudu však tyto výhrady nezakládají rozumné důvody k pochybnostem o věrohodnosti a úplnosti výše popsaných skutkových zjištění, a neopodstatňovaly proto provedení dalšího dokazování. Prokázání vydání opatření obecné

pokračování

povahy ani ohledání místa po téměř dvou letech by nadto nemohlo prokázat umístění dopravních značek omezujících rychlost v době spáchání správního deliktu.

[21] Nejvyšší správní soud považuje ve shodě s krajským soudem takto zjištěný a popsáný skutkový stav za dostatečný a bez důvodných pochybností pro závěr o skutečném umístění dopravních značek omezujících rychlost v době spáchání správního deliktu.

[22] Pokud jde o stěžovatelův poukaz na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 18. prosince 2019 č. j. 2 As 291/2018 – 43, je třeba zdůraznit, že v každé individuální věci je třeba vycházet z podkladů obsažených ve spise vedeném v konkrétním řízení, jak ostatně uvedl Nejvyšší správní soud i v citovaném rozsudku, když naopak zdůvodňoval odchýlení se od odlišných závěrů obsažených v jiném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. srpna 2018 č. j. 7 As 248/2018 – 39 (překročení rychlosti na téměř měřeném úseku v týž den, jen v opačném směru). Jakkoli tedy Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 As 291/2018 – 43 uvedl, že z vyjádření Policie ČR (totožného s vyjádřením v této věci) nelze zjistit, zda byly dopravní značky B20a omezující rychlost na 50 km/h umístěny na silnici I/14 a kam, že umístění značek neprokazovala ani veřejnoprávní smlouva založená ve spise, v nyní posuzovaném případě, jak je uvedeno výše, bylo umístění dopravních značek v inkriminovaném úseku prokázáno dalšími nepřímými důkazy, jež tvoří ucelený a logicky provázaný řetězec a v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, přesvědčivost a věrohodnost důkazů ostatních. Proto nejsou závěry z rozsudku č. j. 2 As 291/2018 – 43 na nynější případ přenositelné.

[23] Stěžovatel a jeho advokát v kasační stížnosti vyjádřili nesouhlas se zveřejněním svých osobních údajů (včetně iniciál stěžovatele) na webu Nejvyššího správního soudu a požádali o naprostou anonymizaci osobních údajů. Tento nesouhlas uplatňuje zástupce stěžovatele rutinně a Nejvyšší správní soud na něj již opakovaně reagoval. Proto na svou dosavadní argumentaci plně odkazuje, neboť je advokátovi známa (v kasační stížnosti ji popisuje a polemizuje s ní). Nejvyšší správní soud připomíná rovněž závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. listopadu 2018 č. j. 31 A 68/2018 – 177, který hodnotil zákonnost zveřejňování rozsudků na webových stránkách Nejvyššího správního soudu a dospěl k závěru, že publikace rozsudků v současné podobě (s uvedením advokátem zpochybňovaných údajů) není tvrzeným zásahem do práv advokáta. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud odmítl usnesením ze dne 6. března 2019 č. j. 7 As 524/2018 – 42.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, pročez ji zamítl v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[25] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. října 2020

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu